Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 10	15 Maj 1904	53 Aargang

Præsident Anthon H. Lunds Taler

ved Generalkonferencen i Salt Lake City 4—6 Oktober 1903.

II.

En vidt udstrakt Gjenløsning. — Frelse indbefatter baade Levende og Døde. — Herrens Gjerning i vore Templers Helligdomme.

Arbejdet for de Døde er et vidtrækkende Princip og af stor Betydning. Det er en Lære og en Gjerning, som særlig er knyttet til det Evangelium, vi prædike. Der findes Kirker, hvis Medlemmer tro paa Bøn for de Døde; men vi tro paa Handling for de Døde. Det lød som en helt ny Ting, da Profeten Joseph fremlagde dette Princip til Verdens Overvejelse. Den kristne Verden var i Aarhundreder bleven belært om, at naar Døden indtraadte, kunde der ikke mere udrettes Noget for Mennesket, eller med andre Ord, hvis et Menneske døde uden Tro paa Kristus, var der ikke noget Haab for dette Menneske. Naar De nu betænker, at det kun er en forholdsvis lille Del af Jordens Beboere, som har hørt om Kristus, og tager i Betragtning, at den øvrige Del skulde være fordømt, fordi den ikke adlød, hvad den aldrig havde hørt om, da træder Selvmodsigelsen og Uretfærdigheden i en saadan Lærdom tydeligt frem. Kristi Evangelium var et Udtryk for og Mønster paa Kjærligheden. Gud er Kjærlighed. Han elskede sine Børn saa højt, at han sendte sin enbaarne Søn, for at han kunde hengive sig selv som et Offer for Menneskenes Synder.

Jesus kom og opfyldte sin Mission. Hans Navn er i Aarhundreder blevet forkyndt for Nationerne, og dog udgjør den kristne Verden i Dag

ikke en Trediedel af Jordens Befolkning. De andre to Trediedele tro ikke paa Kristus, og naar de dø, ville de altsaa i Henhold til den nævnte Anskuelse ikke kunne opnaa Frelse. Vi tro, at Evangeliet rækker langt videre. Vi tro, at Frelsesplanen er den evige Lov, der, før denne Jord rullede ind i Tilværelsen, blev foreskrevet og vedtaget af de himmelske Væsener, som kunde se ind i Fremtiden, som forstode, hvad der skulde finde Sted, og som vare istand til at sørge for, at det frelsende Budskab kunde naa Alle, som skulde bebo denne Jord. Vi vide, at der er sørget derfor, vi have gjennem Profeten Joseph lært, at der er en Mulighed for, at de, som ere vandrede heden, kunne faa Lejlighed til at høre Sandheden og komme til at tro paa Gud, vor Fader, og hans Søn, Jesus Kristus; at de kunne angre og omvende sig, og at Evangeliets Ordinancer kunne blive udførte for dem. Der er dem, som have sagt, at det er en gudsbespottelig Lærdom, men vi paastaa, at Lærdommen er af Gud. Det er et Princip, som giver Menneskene Haab. De har maaske hørt om den hollandske Høvedsmand, som blev omvendt af de Kristne? Da han var i Færd med at gaa ud i Vandet for at lade sig døbe, spurgte han, hvad der var bleven af hans Fader og Forfædre. Præsten, som skulde døbe ham — en Mand lidt for nidkjær i Tjenesten — svarede, at de vare alle gaaede til Helvede. Høvedsmanden vendte sig da om og udbrød: „Saa ønsker jeg ogsaa at gaa derhen." De, som høre Evangeliet i vor Tid, kunne lige saa godt spørge, hvor deres Forfædre ere gaaede hen, og paa et saadant Spørgsmaal ville vi da svare dem: „De skulle alle høre om Kristi Navn; thi Evangeliet vil blive forkyndt for dem. Hvis de ikke have hørt det her, ville de høre det hinsides, og ethvert Knæ skal bøje sig, og enhver Tunge skal bekjende hans Navn." Husk vel paa, at det er Aanden i Mennesket, som hører, opfatter og giver sin Villie tilkjende. Legemet, der symbolsk talt er som en skrøbelig Lerhytte, ejer ikke disse Egenskaber, og de kunne altsaa heller ikke udslukkes sammen med Livet; men de tilhøre Aanden, der modtager og paavirkes af Jagttagelserne fra den ydre Verden og igjen meddeler af sin egen aandelige Styrke til Omgivelserne. Naar vore kjødelige Organer ophøre at virke, forlader Aanden Legemet og gaar til Aandernes Verden; men den har endnu den Evne at kunne tænke, ville og handle. Det er den intelligente Del af Mennesket, og den vil aldrig dø.

Fra Tid til anden vil Herrens bemyndigede Tjenere prædike Evangeliet i Aandernes Verden og der forklare Sandhedens herlige Principer. Røveren paa Korset bad Frelseren om at erindre ham, naar han kom i sit Rige. Jesus saa', at han var bodfærdig, og at han havde et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand; derfor trøstede han ham med det Løfte: „I Dag skal Du være med mig i Paradis." Jeg tror ikke, at han bibragte dette Menneske et bedragerisk Haab, da han gav ham Løftet om, at han den Dag skulde være med ham i Paradis. Jeg tror,

at da Frelserens Aand forlod hans Legeme, medens det hang paa Korsets Træ, gik den til Paradis; og han glædede de Retfærdiges Aander der med de herlige Tidender, at han havde sejret; at han havde givet sit Liv for deres Gjenløsning; at enhver Ting, som de havde udført i deres Gudsdyrkelse, og som pegede henimod hans store Offer, var bleven fuldbyrdet, og at han derved havde givet deres Tjeneste og Handlinger en overbevisende Gyldighed.

Hvilken Glæde maa ikke have opfyldt dem, da de hørte dette! Men han besøgte ikke dem alene. Han gik videre i Aandernes Verden og besøgte tillige dem, som engang havde hørt og forkastet Evangeliet. Apostelen Peter forklarer os, hvem disse vare; det var Antediluvianerne, som forkastede Evangelieforkynderen Noahs frelsende Budskab. De havde hørt Forløserens Røst; de havde uden Tvivl haft rigelig Tid til at overveje og angre deres Synder og længtes efter den Tid, der omtales af Esaias, da Fængselets Døre skulde blive aabnede og de Fangne løslades. Kristus udførte denne Gjerning overensstemmende med Peters Vidnesbyrd. Hvorfor prædikede han for dem? Nogle have gjort gjældende, at Grunden dertil var, at han vilde tantalisere* dem og forhøje deres Kvaler over, hvad de vare gaaede Glip af. Men det var ikke Jesu Mission. Han prædikede de glædelige Tidender og aabnede Fængselets Døre. Der blev givet dem Lejlighed til at omfatte og adlyde Evangeliet. Vore Forfædre, som døde uden Kundskab om Guds Planer, ville ogsaa faa Lejlighed til at høre og antage Evangeliet i Aandernes Verden.

I sin Samtale med Nikodemus peger Jesus tydeligt paa den Lov, der maa adlydes af Alle, som ønske at indgaa i Himmeriges Rige: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Nødvendigheden af denne nye Fødsel for at kunne indgaa i Guds Rige blev bestemt i Himmelens Raad. Aanden kan jo imidlertid ikke blive døbt. Hvorledes er det da muligt for de henfarne Aander at adlyde denne Lov? Nogle ville hertil svare, at Jesus udstrakte denne Lov til at gjælde Alle, ogsaa smaa Børn; men Herren har aabenbaret os, at Børn indtil Ansvarlighedsalderen ere uden Synd og tilhøre Guds Rige; derfor er det ikke nødvendigt at døbe dem. Ved en vis Lejlighed kaldte Jesus et lille Barn til sig, stillede det midt iblandt sine Disciple og sagde: „Uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige." Ved en anden Lejlighed sagde han om Børnene: „Himmeriges Rige hører saadanne til." Men naar de naa Ansvarlighedsalderen, maa de adlyde denne Lov. Da Loven henvender sig til alle Mennesker, ville vi vende tilbage til Spørgsmaalet: Hvorledes skulle saa vore Forfædre adlyde den? Gud har i sin Barmhjertighed sørget for, at de Efterlevende kunne udføre denne Ordinance for dem, og dette stedfortrædende Arbejde udføres i Templerne. Vi takke

* Tantalisere er at vække og derefter skuffe Ens Forhaabninger.

Herren for denne Kundskab og dette herlige Privilegium. Det opløfter vort Haab overfor dem, som vi elske, og som ikke adløde Evangeliet her i Livet. Vi glæde os over, at de ville faa Lejlighed til at høre det hinsides. Men deres Efterkommere, som leve nu, maa døbes for dem.

Det er ingen ny Lærdom. Paulus forstod dette Princip og benyttede det i hans Dage som et stærkt Bevis for Opstandelsen fra de Døde. Hvad Nytte vilde det ogsaa være til at døbe Nogen, hvis der ingen Opstandelse var? Læs det 15 Kapitel af det første Brev til Menigheden i Korinth. Siges der ikke deri:

„Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?"

Jeg var engang i England tilstede ved Begravelsen af et Medlem af den engelske Kirke og hørte den tjenstgjørende Præst læse det samme indholdsrige Kapitel, som indeholder dette Vers. Jeg undredes i mit stille Sind over, hvad han tænkte med Hensyn til denne tydelige Udtalelse om dette Emne. Men han læste det kun og gav ingen yderligere Forklaring om det. Jeg ser dog, at Dean Farrar i sin Bog »The Early Days of Christianity« siger: „Dersom Kristus prædikede til døde Mennesker, som engang vare ulydige, da viser Skriften os, at Dødens Øjeblik ikke nødvendigvis er Overgangen til en endelig og haabløs Kval for enhver syndefuld Sjæl." Nuvel, vi tro, at den Lov, som Jesus fremholdt for Nikodemus, maa efterfølges, og at Mænd og Kvinder i Kjødet kunne være Repræsentanter for og udføre Ordinancerne for dem, der ere gaaede heden. Af denne Grund have vi bygget Templer. De kunne maaske sige, at vi kun have faa Templer, at kun meget faa kunne gaa derind, og at de Myriader*, som ere gaaede ind i Aandernes Verden, ikke kunne naaes alene ved den lille Flok, som her i Livet udfører det stedfortrædende Arbejde for dem. Som Svar derpaa vil jeg sige, at der vil blive tilstrækkelig Tid i Fremtiden. Vi gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, saalænge Gud giver os Dage at leve i, og vi vide, at Tusinder endnu ville komme og slutte sig til de Hellige. Evangeliet vil omfattes af flere og flere; dette Land vil blive Zions Land; Templer ville blive byggede paa forskjellige Steder fra Atlanten til Pacific, og Herrens Hellige ville fortsætte dette dyrebare Arbejde i Tusindaarsriget. Jeg tror, at Sløret mellem os og Aandernes Verden vil være mere gjennemsigtigt paa dette Tidspunkt, end det er i Dag; og vi ville arbejde for de Døde, ikke blot med den Tro, at de, som vi arbejde for, ville antage

* „Paa vor Jord leve omtrent 1500 Millioner Mennesker; og det er lavt regnet", skriver Overchirurg Oscar Bloch i sin fængslende Bog „Om Døden"; „af disse dør der hvert Aar 30 Millioner Mennesker; det er hvert Døgn 82,192, hver Time 3,425, hvert Minut 57! Med andre Ord der dør et Menneske hvert Sekund!" Med lige saa stor Føje kan man vel sige, at et Menneske fødes hvert Sekund, da Jordens Befolkning ikke aftager. Det er med andre Ord en ustandselig Strøm fra Evigheden og ind i Evigheden. En saadan Betragtning aabner vore Øjne for storslaaede Opgaver. Red.

Evangeliet, men med en virkelig Kundskab om, at de længes efter at faa Arbejdet udført. Virksomheden i vore Templer for de Døde er for mig et af de herligste Privilegier.

Medens jeg taler om Templerne, ønsker jeg at afgive en Erklæring for denne Forsamling. Der er rettet den Bebyldning mod os, at vi indgaa Pagter i disse Helligdomme, som ere upatriotiske og mod Landets Regjering. Jeg erklærer her paa det højtideligste for Dem, at der ikke er et sandt Ord i denne Bebyldning; at der ikke af Nogen er paakaldt eller forlangt noget Løfte eller nogen Pagt, der i mindste Maade strider mod Regjeringen. Tvertimod vil jeg sige, at de, som adlyde Pagterne, der indgaas *der*, kun ville blive bedre Borgere. De ville blive det, fordi disse Pagter kun indgaas i den Hensigt at tjene Herren, at handle retfærdigt mod Næsten, at leve et rent og kydsk Levned, og de Mennesker, som opfylde dette, blive netop derved bedre Borgere. Jeg formoder, at der i dette Tabernakel er Tusinder, som have indgaaet Pagter i vore Templer, og de vide, at det er sandt, hvad jeg siger. Jeg vilde ikke driste mig til at afgive denne Erklæring for denne Forsamling, hvis den ikke var overensstemmende med Sandheden. Jeg hører, at sekteriske Organisationer ville indgive en Klage til Regjeringen mod Senator Smoot i Anledning af den paastaaede „Endowment" (Begavelse) Ed, idet de gjøre gjældende, at han ikke kan aflægge Troskabsed til Regjeringen paa Grund af den Ed, som det paastaas han har aflagt i Templet. For det første hverken gives eller tages der nogen Ed i Templerne; *der* indgaas kun hellige Pagter; for det andet er der ikke een af disse — jeg fremhæver det igen — der indgaas imod Regjeringen eller mod noget Menneske, som er patriotisk og retter sig efter sit Lands Love.

Mine Brødre og Søstre, jeg glæder mig ved sammen med eder at overvære denne Konference. Jeg haaber, at den Aand, som er tilstede her, maa følge os til vore Boliger nær og fjern. At Zions Snore maa udstrækkes, at Enighed, Lykke og Velstand maa herske mellem de Hellige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen! (Seventy-fourth Conference Report.)

Joseph Smith, den Mormon-Profet.

Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyske Mission.

VI

I Reglen bedømte Enhver Profeten ud fra sit eget Synspunkt. Den, som selv var umoralsk, var stadig parat til at bebylde ham for Overtrædelse af Sædelighedens Love. Den, som selv prædikede Evangeliet for Penge, var som oftest den første til at sige, at den unge Profet kun stræbte efter Rigdom. Der var endog dem, som sagde, at han var blodtørstig, men samtidig viste de deres egen Karakter ved en Gang at give ham Gift, og det var kun som Følge af Biskop Whitneys Haandspaa-

læggelse, at han ved Guds Kraft blev helbredet. Aldrig kunde han være sikker mod Angreb fra den fjendtlige Pøbel, men alligevel var han taalmodig under alle Forhold og under de haardeste Prøvelser. En af dette Livs største Opgaver er at arbejde og at vedblive dermed, selv om man ikke altid strax ser Resultatet. Joseph Smith havde lært dette. Han var forvisset om, at Herren er retfærdig, og at han vil gjengjælde. Men hvor mange have løst den Opgave? Hvor mange ville arbejde eller lide Trængsel og taalmodigt vente paa Lønnen? I Regelen vil Mennesket have Lønnen for sit Arbejde, naar Arbejdet er færdigt; i modsat Fald holder det op med at arbejde, og paa Grund af den daarlige Tro til Skaberens Retfærdighed mister det derved den Løn, som det ellers vilde have faaet.

I Kirkens tidligere Dage førtes der stadig Kamp mellem Retfærdighed og Uretfærdighed. Den 23 Juli 1833 blev ved en festlig Forsamling i Kirtland Hjørnestenen til et Tempel nedlagt. Herrens Aand hvilede over de Forsamlede, som i deres Hjerter kun ønskede at tjene Herren, holde hans Bud og gjøre Godt paa Jorden. Paa samme Dag og i samme Time var der ligeledes Forsamling i Independence, Jackson County, Missouri. Men hos dem, som her vare forsamlede, raadede der en ganske anden Aand. Istedetfor Kjærlighed nærede de Had til deres Medmennesker. Hensigten med Forsamlingen var at træffe Bestemmelse om at bortjage de der boende Hellige. En Del af Pøbelen havde allerede lemlæstet flere Mennesker og tilintetgjort nogle af deres Ejendomme. Denne Pøbel-Forsamling udnævnte en Komite, men den forlængede den Frist til at blive, som Forsamlingen havde givet. Halvdelen af de Hellige skulde være ude af Egnen inden 1 Januar 1834 og den øvrige Del inden 1 April samme Aar. Selvfølgelig var Udvisningen brutal og aldeles ulovlig, men man befandt sig paa Grændsen af Civilisationen, og den Gang var der ingen Ret for Mormonerne. I disse to Forsamlinger var der to modsatte aandelige Magter, som gave sig tilkjende. Den ene nærede Følelsen af Kjærlighed til sine Omgivelser, den anden Brutalitet og den værste Raahed. Nu som den Gang er Mennesket under Indflydelse af disse to modsatte Paavirkninger og kan efter eget Forgodtbefindende vælge imellem dem. Med Henblik paa denne Tids Forfølgelser sagde Herren til sin Tjener: „Jeg, Herren, har ladet disse Lidelser, hvormed de ere blevne plagede, komme over dem, paa Grund af deres Overtrædelser; dog vil jeg endnu vedkjende mig dem, og de skulle være mine paa hin Dag, naar jeg vil komme og gjøre mig en synderlig Ejendom. Derfor maa de nødvendigvis revses og prøves ligesom Abraham, som blev befalet at ofre sin eneste Søn; thi alle de, der ikke ville taale Revselse, men fornægte mig, kunne ikke blive helliggjorte“ (Pagtens Bog 101 Kap.).

De fik Løfte om, at de roligt kunde blive i Jackson County, indtil Fristen var udløbet; men Pøbelen holdt ikke Ord; der blev udøvet saa forfærdelige Grusomheder mod det ubeskyttede Folk, at selv det haardeste Hjerte maa bløde ved at læse derom. Husene bleve nedbrændte, Mændene næsten slaaede til Døde og i nogle Tilfælde skudte; Kvinder og Børn

bleve drevne fra deres Hjem. I sin Nød vendte Folket sig til Guvernøren, men paa de talrige Henvendelser til ham og andre af Landets Embedsmænd fik de kun trøstesløse Svar, der ganske vist indeholdt mange smukke Ord, men ikke bragte nogen Hjælp. Den største Del af Folket drog da til Clay County, hvor de en Tid lang fik en venlig Behandling.

I Sommeren 1834 drog et Selskab, der i Kirkens Historie er kjendt under Navnet „Zions Lejr", fra Kirland til Missouri. Profeten selv var Fører, og Selskabet var rigeligt forsynet med Levnedsmidler til deres fordrevne Søskende. Det var en mødsommelig Rejse; Vognene vare tungt belæssede, og Mændene nødtes til at gaa. I Storm og Hede maatte de bane sig Vej til deres Rejses Maal. Paa Vejen saa' de ofte Herrens beskyttende Haand. Der var imidlertid Nogle blandt Selskabet, som knurrede, og Profeten forudsaa, at der paa Grund deraf vilde komme en Plage over dem, som Alle, saavel de Gode som de Utilfredse, vilde komme til at lide under. Senere udbrød der Kolera iblandt dem. Mange bleve syge, og Nogle døde. En Dag samlede Pøbelen sig for at ombringe Selskabet, og da deres Fører besteg sin Hest, svor han paa, at Gribbene skulde æde Kjødet af hans Krop, hvis han ikke selv slog Profeten ihjel. Det gik dog anderledes; thi om Natten, da han vilde sejle over Missourifloden, kæntrede Baaden, og den ulykkelige Fører druknede tilligemed nogle andre af Pøbelen; et Par Dage efter fandt man hans Lig, og Gribbene havde da virkelig ædt hans Kjød. Da Pøbelen den næste Dag vilde gjenoptage Angrebet, brød et forfærdeligt Uvejr løs med Torden og Lyn, og Floden, som de skulde over for at naa „Smiths Hær", steg pludselig saa overvældende højt, at den ikke kunde befares. Pøbelen blev forskrækket og forvirret over det heftige Uvejr og opgav Angrebet.

Den 14 Februar 1835 organiseredes de tolv Apostles Quorum (se Pagtens Bog 18 Kap.) og den 28 Februar de Halvfjerdssindstyves første Quorum; fra nu af skred Værket rask fremad.

Efter et haardt Arbejde og efter mange Savn fik de Hellige endelig Kirtland-Templet færdigt, og den 27 Marts 1836 blev det indviet. Gjerningen i et Tempel er fornemmelig et Kjærlighedens Værk. Ved dette Arbejde „vendes Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene", som Profeten Malachias sagde for Aarhundreder siden. Siden Tilintetgjørelsen af Jerusalems Tempel havde intet Folk rejst en saadan Bygning, og Indvielsen af Templet blev derfor en vigtig Begivenhed. I Aabenbaringen, som Herren gav sin Tjener, udtalte han sin Tilfredshed med det af det haardt prøvede Folk udførte Arbejde, og med Henblik paa denne Tid sagde Profeten: „Himlen blev aabnet for os, og jeg saa' vor Guds himmelske Rige og dets Herlighed, men om jeg var i Legemet eller ej, kan jeg ikke sige. Jeg saa' den skjønne, luende Port, gjennem hvilken hint Riges Arvinger skulle indgaa, og hvis Omkreds syntes dannet af flammende Ild; ligeledes saa' jeg Guds funklende Trone, hvorpaa Faderen og Sønnen sad. Jeg saa' Rigets smukke Gader, der saa' ud, som om de vare belagte med Guld." Ved denne Lejlighed

talede nogle af de Forsamlede i fremmede Tungemaal, som Andre udlagde. Senere kom Kristus selv til Syne for Profeten og Oliver Cowdery og gav dem disse trøstefulde Ord: „Jeg er den første og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslaaet, og jeg er eders Talsmand hos Faderen. Se, eders Synder ere eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor eders Hoveder og fryder eder; lader eders Brødres Hjerter fryde sig, og lader mit ganske Folks Hjerter fryde sig, de, som have af al Magt bygget dette Hus til mit Navn, thi ser, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg skal aabenbare mig i Miskundhed til mit Folk i dette Hus, ja, jeg vil aabenbare mig til mine Tjenere, og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Bud og ikke besmitte dette hellige Hus, ja Tusinder og Titusinders Hjerter skulle højlig glæde sig paa Grund af de Velsignelser, der skulle udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede, i dette Hus; og Rygtet om dette Hus skal sprede sig til fjerne Lande, og dette er Begyndelsen paa de Velsignelser, som skulle udgydes paa mit Folks Hoveder. Saa ske det, Amen" (Pagtens Bog 110 Kap.).

I Missouri voxede Stemningen mod de Hellige, indtil Indbyggerne i Clay County, som først havde vist sig saa venlige, bleve bange for at hjælpe dem længere, og Folket maatte derfor fortrække fra dette Sted til Ray County i samme Stat. Det var i Sommeren 1836. Her haabede det at finde Ro; thi Landet var en Ørken med faa Beboere, og disse vare saa utilfredse, at de greb den kjærkomne Lejlighed til at sælge deres Ejendomme til de Hellige.

1837 var et af de værste Aar for Profeten. Flere af Kirkens fremragende Mænd bleve grebne af Hovmod, en af de farligste Fristelser, Satan kan anvende, og de faldt for Fristelsen. Den Skjæbne, der ramte dem, som faldt fra Kirken og bekjæmpede den, og den, som de sik, der forbleve trofaste, burde være et Vidnesbyrd for os alle om, at Joseph Smith var en udvalgt Mand. De Frafaldne fandt aldrig Ro og vare i højeste Grad ulykkelige. De havde ved at synde ringeagtet sig selv, og de bleve ogsaa foragtede og betragtede som Forrædere af dem, de ved deres Overtalelser lokkede fra deres Pligt. Nogle af dem indsaa, at de havde fejlet; de omvendte sig i Oprigtighed, kom tilbage til Kirken og døde som Medlemmer af den. Hvis de havde æret deres Kaldelse, kunde de have levet og været døde som dens Apostle. En fuldstændig Modsætning til dem dannede Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff; de vaklede aldrig i deres Troskab mod Profeten; Guds Fred opfyldte dem bestandig, og Ingen kunde være i deres Nærhed uden at blive paavirket af den Aand, som besjælede dem. Samtidig med det nævnte Frafald blev Evangeliet for første Gang prædiket i Europa. Begyndelsen blev gjort i England under Ledelse af Apostlen Heber C. Kimball, og mange Tusinde hørte og modtoge Evangeliet. Det Frafald, der havde truet Kirkens Trivsel, blev opvejet af den Tilslutning, Kirken fandt i England. (Der Stern.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Søndag den 15 Maj 1904

Skp Usædelighed!

Nutidens Usædelighed har antaget en ualmindelig hæslig Karakter og har til ubodelig Skade grebet ind paa mangfoldige Omraader i vort sociale Liv. Der er i Sandhed Intet saa vederstyggeligt for Gud som Overtrædelse af Kydskhedens Love og de dermed følgende kjønslige Udskejelser. Prostitution* opholdes af Regjeringer, og Usædeligheden udøves næsten upaatalt i hele Verden. En bekjendt Forfatter siger saaledes: „De unævnelige Kjendsgjerninger, som bestandig komme til Politiets, Lægers og Advokaters Kundskab, vise uden ringeste Rum for Tvivl, at vore Civilisationscentre med Hensyn til yderliggaaende Lastefuldhed Intet have at lære hverken fra Korinth, det kejserlige Rom, det urgamle Ægypten eller det moderne Kina." Ogsaa Statistiken kan fortælle os artige Ting derom, og trods Alt, hvad der er skrevet og talet af Lærere og Læger derimod i de senere Aar, trods de gavnlige Oplysninger, der ere fremkomne om den fornuftmæssige sexuelle Hygiejne, der anbefaler Kydskhed og Afholdenhed fra spirituøse Drikke, saa synes det alligevel, at denne fordærvelige Last ikke aftager, men snarere tiltager i vor moderne Civilisation. Det maa siges til Ros for de alvorlige og fremragende Læger, at deres Bøger og Skrifter ere en kraftig Protest mod Alt, hvad der kan foraarsage Brud paa denne Samfundets fundamentale Lov. Usædeligheden synes at være en Kræftskade, der staar i Forbindelse med Beruselse, Sandselighed og Fornægtelse af Gud eller af en kjærlig Faders Tilværelse — en Skyld, der tildels kan lægges paa en afvegen Kristenheds kraftløse Gudsdyrkelse og Manglen paa Vidnesbyrd og Kundskab om det evige Evangeliums opløftende Principer samt Tro paa Kristus som dens Forløser og Mønster. En anden af Aarsagerne til det

* Den internationale Konference i Brüssel i 1899 vedtog enstemmigt følgende Fællesudtalelse: „Regjeringen opfordres til at gribe enhver gunstig Anledning til at henlede Befolkningens og særligt de unge Menneskers Opmærksomhed paa de Farer, som Prostitutionen frembyder for begge Kjøns Sundhed, og paa Kjønssygdommenes fordærvelige Følger."

Foreløbigt toge Regjeringerne imidlertid ikke synderligt Hensyn til disse Ønsker, heller ikke de forskjellige Autoriteter, som det burde paahvile at tage sig af den Slags Spørgsmaal. I alt Fald herhjemme indskrænkede Virksomheden sig til, at der paa ganske privat Initiativ afholdtes Forelæsninger for de unge Studenter om Kjønssygdommenes Betydning og Forebyggelse, samt udgaves nogle populære Smaabøger om samme Emne.

(Dr. med. E. Pontoppidan i Skriftet „Bør der allerede i Skolerne gives Oplysning om Kjønssygdommenes Betydning og Farer og i saa Fald paa hvilken Maade?")

forfærdelige Misforhold er Børnenes mangelfulde Opdragelse og utilstrækkelig Oplysning om Kydskhedens Love.* Mange Forældre ere paa det Rene med, at deres Børn, navnlig Sønnerne, ikke ville opvoxe i Kydskhed, og at de ikke ville være ubesmittede, naar de indgaa i Ægteskab, men de gjøre Lidet eller Intet for at forandre dette Forhold. Naar der er noget at udsætte paa Forældrenes eget Liv, blive de Raad, som de give Børnene, som oftest værdiløse. Barnet, der burde oplyses om de store Livsspørgsmaal og om de Krav, der her i Livet stilles til Menneskene, faar tidt ved hemmelige Samtaler med jævnaldrende Kammerater helt forvrængede Forestillinger, og de pirrende Fortællinger, som de daarlige Kammerater altid have nok af, virke ofte højst uheldigt paa det tidligere rene Barnesind. Læsningen af daarlige Bøger og Skrifter udøver heller ikke nogen gavnlig Indflydelse paa Barnet, men hvor let Ungdommen udsættes for denne Fristelse, kan man se bl. a. af den Omstændighed, at en Dommer fornylig forklarede for Retten, at der i England hver Uge udspredes flere Tusinde usædelige Bøger og Skrifter.

Forældre passe i Regelen paa, at deres Børn ikke udsættes for Sygdomme. Og en Sygdom, der kunde hindre deres Livs Vext eller gjøre dem til Krøblinger, vilde de frygte mere end Døden. Men Usædeligheden er langt forfærdeligere i sine Virkninger; den fordærver baade Legeme og Aand og forplanter sig tidt til Hustru og Børn. Da urene Tanker saare nemt lede til Utugt, kan en ukydsk Dreng eller Pige let smitte alle Børnene i Nabolaget ved usædelige Fortællinger og ukydske Bevægelser. Deri ligger en legemlig Fare, som det i Sammenligning med Sygdommen er mere nødvendig at forebygge end at helbrede.

Forældre burde selv forstaa og lære deres Børn at forstaa, at moralsk og aandelig Kraft, legemligt Velbefindende og Sundhed er afhængig af Kydskhed og Afhold fra daarlige, ødelæggende Vaner. Hvis de paa et passende Trin i Børnenes Alder vilde undervise dem med Visdom og Finfølelse om disse vigtige Livsforhold og give dem Vaabnet i Hænde til at modstaa Fristelserne, vilde de i 9 af 10 Tilfælde se, at Børnene valgte den rette Vej. Særlig de Hellige skulde lære deres Børn, at deres Legemer burde være ubesmittede Templer for den Helligaand, og at deres Hænder burde være saa rene, at Englene kunde frydes ved at trykke dem.

Det er værd at mindes en af Bibelens mest lærerige Skildringer,

*Der kunde jo nu for det Første være Grund til at meddele de nævnte Oplysninger allerede i Skolerne, fordi den direkte umiddelbare Fare for de omtalte Sygdomme kunde være tilstede allerede her. Der er nu ikke Tvivl om, at i alt Fald her i Kjøbenhavn hører det ingenlunde til Sjældenhederne eller til de store Undtagelser, at de unge Mennesker allerede under Skolegangen paadrage sig Kjønssygdomme. Enhver Læge, som har nogen Erfaring i disse Ting, vil give mig Ret heri .... Overhovedet er Kontingentet blandt de unge Mennesker under 20 Aar forholdsvis betydeligt, hvad enhver Specialist, som beskæftiger sig med disse Sygdomme, vil vide. (Dr. med. E. Pontoppidan i fornævnte Skrift.)

nemlig Beretningen om Potifars Slave, Jakobs Søn Josef. Han befandt sig i et hedensk Land, hvor Ingen uden han selv kjendte Herrens Veje. Han var — som det syntes for stedse — skilt fra sine Forældre og Brødre hjemme i Canaan, og han havde kun sin Faders gode Raad at støtte sig til. Paa den ene Side saa han: Anklage, sin Husbonds Unaade, Fængsel og en forsmaaet Kvindes Vrede; paa den anden Side: Tilfredsstillelsen af kjødelig Lyst, Fortryllelsen ved en hemmelig Forbindelse med en højtstaaende Kvinde og fortsat Yndest ved Hoffet. Men Josef vandt i det kritiske Øjeblik Sejr over Synden og mistede Alt undtagen Herrens Naade; thi efter udstaaede Lidelser fik han Løn for sin Standhaftighed.

Der er i Josefs Dyd en Lærdom for Alle. Herren vil styrke og velsigne dem, som søge hans Hjælp og kjæmpe alvorligt mod Synden. Sjældent undgaar Nogen Fristelsen, men det gjælder om at fly den, ligesom Josef gjorde. Mellem de ukydske Tanker og de begjærlige Øjne er der kun et Skridt til Handling, og det maa stadigt staa klart for os, at Ukydskhed i vore Følelser, i Samtale osv. er næsten ligesaa syndig som selve Gjerningen. Der ligger en alvorlig Paamindelse i Frelserens Ord: „I have hørt, der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor.* Men jeg siger til eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.“ Jesus fremhæver her Lovens Fuldkommelse eller Evangeliet, som burde gjennemsyre hele vor Sjæl og rense os for Alt, som har Skygge af usædelige eller urene Tanker, Følelser og Gjerninger. (»Millennial Star«.)

Dødsfald. Broder Albert H. Mogensen, født den 14 Juni 1818, døde den 11 November 1903 i Helsingør. Søster Erikka Charlotte Pedersen, født den 1 Marts 1835 i Malmö, døde den 1 Januar 1904 af Brystsygdom i Kjøbenhavn. Søster Karen Sørensen Jepell, født den 18 Juni 1840, døde den 3 Februar 1904 i Kjøbenhavn. Broder Fritz Wilhelm Fjeldsted, født den 26 September 1826 paa Amager, døde den 14 Marts 1904. (Afdøde var en Broder til Præsident C. D. Fjeldsted, som for Tiden er i Christiania.) Søster Juliane Nordberg Christensen, født den 22 December 1832 i Hornbæk, døde den 28 Februar 1904. Søster Ane Elisabeth Arentzen, født den 28 Marts 1829, døde den 19 April 1904 i Kjøbenhavn. Ovennævnte Brødre og Søstre vare alle gode og trofaste Medlemmer af Kirken og døde i Troen paa en herlig Opstandelse ved Kristi anden Tilkommelse.

---

* Hvad Hor med Moabiternes, Midianitternes og Amalekiternes Kvinder kunde føre til, det fik Jøderne at føle, da den frygtelige Sygdom, „Baal Peors“ Plage udbrød iblandt dem, den Sygdom, som Moses af Sundhedshensyn bekæmpede ved at lade nedslaa 24,000 Patienter, d: 4 pCt. af den hele Befolkning, over 20 Aar (4 Mosеb. 25 Kap.).

Unge Mænds Uddannelsesforening i Christiania.

Vi formode, at det kan interessere vore Søskende, saavel ældre som yngre, af og til at høre Noget om, hvilken Gjerning der udføres af dem, som man maa kalde de stationære Arbejdere i Herrens Vingaard. Vi meddele her en lille Beretning om Virksomheden i de Unge Mænds Forening, som den 29 Januar 1904 havde existeret i 25 Aar.

Først maa vi udtrykke vor store Glæde og Taknemlighed over, at Herren inspirerede sin Tjener, Brigham Young, til at organisere de Unge Mænds Foreninger.* Vi have lært at værdsætte dem, dels paa Grund af det Kjendskab, vi have erhvervet os om deres gavnlige Virksomhed i Zion og i Udspredelsen, dels ved den Erfaring, som vi have modtaget gjennem vor egen Forening her i Christiania.

Foreningen har 50 Medlemmer og ledes af en Præsident med to Raadgivere, en Sekretær og en Vicesekretær, en Kassérer, en Bibliothekar, en Redaktør af vort Maanedsskrift „Kundskab og Lys", en Revisor og en Organist.

Foreningen har siden sidste Aarsmøde haft 128 Emner, dels af evangelisk og dels af blandet Indhold, paa sit Program foruden adskillige Oplæsninger, Musik- og Sangnumre, 15 Spørgsmaal ere blevne indleverede og besvarede af Foreningens Medlemmer. Den har afholdt 24 Møder og 11 Fællesmøder, o: sammen med de Unge Kvinders Forening, 5 Bestyrelsesmøder og 2 specielle Foreningsmøder; Ikke-Medlemmer og Fremmede ere indbudte til Forsamlingerne, undtagen de specielle.

Foreningen giver sine Medlemmer Lejlighed til at kritisere Mødernes Programmer. Den ejer et Bibliothek, som indeholder 82 værdifulde Bøger, hvis Udlaan i Aarets Løb indbringer en Sum af ca. 30 Kr. Forøvrigt repræsenterer Foreningens samlede Ejendom, deri indbefattet Bibliothek, Lysbilledmaskine m. m., en Kapital paa ca. 400 Kroner.

Paa et Bestyrelsesmøde den 7 Maj 1902 blev det foreslaaet og enstemmig vedtaget, at U. M. F. i Christiania skulde paatage sig det Hverv at støtte en Lokal-Ældste i 2 à 3 Aar som speciel Missionær. En Komite af 3 Brødre nedsattes til at bestyre det faste Kontingent til dette Formaal, og der er indtil denne Maaned indkommet og udbetalt 362 Kr. Det er og har været Foreningen en stor Glæde at udføre denne Gjerning og at føle den store Velsignelse, der ligger i den.

En historisk-kronologisk Beretning om de Ting, der daglig tildrage sig i Grenen, bliver samlet af 15 Medlemmer og nedskrevet i Form af en Ugeberetning. I vort Arkiv opbevares saakaldte „Scrap"-Bøger, hvori der indsættes Artikler fra Byens Aviser, Blade og Tidsskrifter for og imod os som et Folk. Disse to Værker ere blevne systematisk førte i tre Aar, og Kirkens assist. Historieskriver, Andrew Jenson, har erklæret dem for at være værdifulde Optegnelser, der i Tiden ville være til Gavn for Kirkens Historie.

* Den første af de „Unge Mænds gjensidige Uddannelsesforeninger" blev organiseret Tirsdag den 10 Juni 1875 i 13 Ward, Salt Lake City, med H. A. Woolley som Præsident og B. Morris Young og Heber J. Grant som Raadgivere. Red.

Foreningen har et bekvemt og smukt udstyret Værelse, hvori Medlemmerne tidt samles og tilbringe Aftenen med Læsning, Samtale og Sang. Det har faaet Navnet „De Unges Annex" og er blevet et yndet Samlingssted.

Denne Beretning fremkommer ikke som en Ros over os selv, hvis en saadan forøvrigt tilkommer os; den fremkommer for i al Ydmyghed at bevise denne herlige Institutions store Betydning og for at opmuntre vore unge Søskende til vedblivende at stræbe fremad i disse Organisationer og til at oprette saadanne Foreninger, hvor de ikke findes. Denne Organisations Valgsprog er: »The Glory of God is Intelligence« (Guds Herlighed er Intelligens). Ved at modtage og tilegne os af denne Herlighed er der godt Haab om, at vi med Held ville kunne være istand til at styre vor egen lille Baad gjennem alle Livets Brændinger og gjøre os selv duelige til de Opgaver, „Tidernes Fyldes store Husholdning" vil stille til os.

Med Hilsen til de øvrige Foreninger i Missionen forblive vi eders Brødre i Kristi Evangelium,

Christian Johannesen. Frithjof E. Weberg.
Alfred Kaalstad.
Præsidentskabet for Unge Mænds Forening i Christiania.

En Filantrop.

Børnenes Dag 6 Maj.

Da Tummelen, Glæden, Sukces'en var paa sit højeste i Fredags inde paa Strøget — da Kjøbenhavnernes glade, letfængelige Sind, da Solen og Skuespillerinderne gjorde Dagen til det, den blev, den store, uforglemmelige Fest- og Helligdag — listede en lille, beskeden Mand sig ogsaa ud for at se paa Herligheden, for at skue med egne Øjne det, han havde troet paa og kjæmpet for gjennem Uger, ja Maaneder.

Da han er daarlig til Fods, blev han hurtigt malet med ind og suget op af Trængselen, puffet og stødt til og tumlet med, indtil han blev skyllet hen i en stille og øde Sidegade.

Ingen kjendte ham, Ingen ændsede ham, den lille, graa Mand i den beskedne Klædning. Han søgte tilbage til Studiestræde 30, ind i et Par mørke, smaa Kontorlokaler, hvor han lykkelig tog fat der, hvor han slap — at ordne, lede, dirigere det Hele, hele denne mægtige Bevægelse, der nær havde løftet det ganske Kjøbenhavn ud af sit vante Leje. For den Mand var Skaberen af det Hele, han, der begyndte med Begyndelsen, det var Børnedagens Helt — Dr. med. Carlsen.

Det er en lille Mand, der er fyldt med store Tanker og Ideer, Ideer, som til at begynde med ere hjemløse og ikke i Kurs, Planer, som aldrig betale sig for ham selv — det reneste Filantropi.

Det er saa betegnende. Dr. Carlsen begyndte som Lærer — en meget ideel, men — ak, desværre — en som oftest lidet indbringende Levevej. Sled sig derefter gjennem Artium, Lægeexamen og blev Dr. med.

1890. Har været Læge i Hasle, hvor ingen Læge helt har kunnet dø af Sult, men hvor heller aldrig nogen har kunnet levet anstændigt. Carlsen drog derefter til Kjøbenhavn, hvor han har været med til at starte „Dansk Sundhedstidende", begyndte Skriftet „Danmarks Kultur ved Aarhundredets Udløb" — har været ivrig for at faa rejst Kampen mod Tuberkulosen, har villet bygge Andels-Sanatorier i Tilknytning til Andels-Mejerierne — og samtidig faaet Tid til at være med i Understøttelsesforeningen, Skolekommissioner, Menighedspleje og Sygehjælp, altid øst Mod og Kræfter i Troen paa sit Lands Fremtid.

Og da nu Dr. Carlsen begyndte paa dette — Børnehjælpsdagen — søgte de første Folk op, svarede de fleste:

— Ja, kjære Carlsen, det er sandt altsammen, det, De der siger, men De er en uhjælpelig Idealist. Det gaar aldrig, det gaar aldrig i Evighed! Kjøbenhavnerne ere trætte af at give; der kommer ikke en Øre, ikke en eneste Øre ind.

Men Carlsen blev ved sit og gik til den næste — og fik omtrent det samme Svar. Trappe op og Trappe ned, mange Tusinde Trappetrin maatte der slides, før Hovedkomiteen blev sammensat og Lokalkomiteerne dannede. Og alt dette er Carlsens Værk!

Og saa traf han i en lykkelig Stund Direktør Julius Schiøtt. Schiøtt satte Melodi til, satte Dr. Carlsens Møje og Slid ind i en fantasifuld Reklame-Ramme. Da sejrede Dr. Carlsen.

En Gang i en stor Forsamling, under en Diskussion, vare to Mænd fremme at kæmpe. Da slyngede den Ene mod sin Modstander: „De er en Idealist, Dem kan vi ikke bruge!" — Nogle klappede.

Den Anden greb dette i Flugten og svarede:

„Javel, saa er jeg Idealist, men det er Idealisterne, der flytte Bjerge!" — Og han greb Forsamlingen.

Dr. Carlsen er saadan en uhjælpelig Idealist. Men han flyttede et Bjerg den 6 Maj. (Fritjof Bon i „Politiken".)

Vore Læsere kjende allerede fra Dagspressen Enkelthederne ved Børnenes Dag den 6 Maj. „Politiken" skrev i Indledningen til sit Referat:

„Vi vil ærligt tilstaa, at en saa stor Sukces, som Børnehjælpsdagen blev, havde vi ikke tænkt os. Og vi kan tilføje: Ingen havde drømt det. Det blev ikke blot en Dag, hvis Mage hidtil er ukjendt i Kjøbenhavns Historie, det blev en Dag, som ingen nok saa dristig Hjerne havde tænkt sig Muligheden af, saa vildt fantastisk, saa besynderlig og eventyrlig formede den sig, med saa brusende et Liv paa Gaden, at de Fremmede, der igaar ankom til Kjøbenhavn og straks paa Banegaarden stoppedes af hvidhuede Studenter med Bøsser i Haanden, gik rundt med store Øjne og lammede af Forbavselse.

Og kom saa herefter ikke til os og tal om sydlandsk Folkeliv!"

Kroner og Ører fyldte hele Dagen „Bøsserne", og man kan nu fastslaa det, der er kommet ind, til mellem firs og halvfems Tusinde Kroner, som altsaa de forskjellige Institutioner, der tage sig af de forsømte og vanrøgtede Børn, ville komme til at nyde Godt af. Det er beklageligt for

vort Samfund, at der er saa mange Børn, som „skyldløse fødes i Skyggen", men det er glædeligt, at der findes ikke saa Institutioner, som med Kjærlighed tage sig af saadanne Børns Opdragelse og derved søge at hindre, at de gaa tilgrunde. Og den Sum, der kom ind den 6 Maj, vil jo mægtigt fremhjælpe hele denne Sag, og den er tillige et Bevis paa, at Befolkningen saavel i Kjøbenhavn som ikke faa Steder i Provinserne er villig til at bringe Ofre. Det gjælder kun om at gribe Sagen an paa rette Maade og om at faa Befolkningen i Tale. Vi ville slutte disse Bemærkninger med at anføre to Vers af et Digt, som Holger Drachmann skrev i „Politiken" for den 6 Maj:

Prækner og Prygl — ja vent kun med dem,
til Tiden og Timen er kommen,
men tag først, forsøgsvis, jer Tegnebog frem —
grib i jer Barm og i Lommen!
Den Kur er ej gammel, den Kur er ej ny,
den passer blot ind i den Tone,
som klæder vor gamle goddædige By —
prøv med en eneste Krone!

En Krone pr. Hjerte — det giver en Sum,
naar rigtig den bliver adderet,
som lysner med Solglimt de tusinde Rum
i Børne- og Fattig-Kvarteret.
Det er dog bestandig en manende Gjæld
for dem, der fik Solen og Byggen,
en Skyld at betale til dem, som — nuvel —
blev skyldløse fødte i Skyggen!

Ikke altid en Profet.

Oversat fra »Deseret News« af Ældste David R. Wheelwright.

Mange Mennesker, deriblandt nogle af Amerikas største Mænd, synes ikke at kunne forstaa, hvorledes en Mand kan være en Profet, Seer og Aabenbarer ved guddommelig Bestikkelse og Inspiration og dog alligevel til Tider være som et almindeligt Menneske med menneskelige Ufuldkommenheder og Fejl. De synes ikke at kunne begribe den hellige Skrifts Lærdom:

„Thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd talede drevne af den Helligaand" (Pet. 1 : 21.).

Profeten Joseph Smith maatte flere Gange irettesætte Folket paa dette Punkt. Deres Begreber om en Profets Udseende, Optræden og Handlemaade vare indsugede fra Traditioner og fra fantastiske Billeder i Lighed med dem, der fremstille Engle som Væsener med Vinger, halv Kvinde og halv Fugl — en Fremstilling, der er ligesaa taabelig som usand.

Følgende Uddrag af Profetens Dagbog taler tydeligt om dette Emne:

„Onsdag den 8 Februar 1843. I Formiddags læste jeg Tysk og aflagde nogle Besøg sammen med en Broder og Søster fra Michigan, som mente, at „en Profet er altid en Profet"; men jeg sagde til dem,

„at en Profet er kun en Profet, naar han styrer og handler som en Profet".

En Smule Overvejelse og en almindelig Forstaaelse af den hellige Skrifts Lærdomme vil bringe os paa det Rene med, at de hellige Guds Mænd talede og skrev, drevne af den Helligaands Inspiration. Det er bleven forklaret af dem, at det er, som Tilfældet var med Elias:

„Elias var et Menneske, der levede under samme Vilkaar som andre Mennesker, og han bad en Bøn om, at det ikke maatte regne; og det regnede ikke paa Jorden (over Landet) i tre Aar og sex Maaneder. Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt." (Jacob 5 : 17-18.)

Folk, som tænke, at de Sidste-Dages Hellige betragte ethvert Ord, der udtales af deres Ledere i hvilkensomhelst Anledning, som Guds Ord, ere aldeles vildledte. Det er kun, naar de tale under den Helligaands Indflydelse, at Herrens Ord og Villie bliver tilkjendegivet, og det er enhver Mands og Kvindes Privilegium, som adlyder Herrens Befalinger, at modtage af den samme Aand og vide, om Lærdommen er af Gud, eller om de tale af sig selv. (Se Johannes Evang. 7 : 17 og Pagtens Bog Kap. 68 : 4.)

Allerede for 57 Aar siden kunde 2000 engelske Læger blive enige om at udstede følgende Proklamation:

Vi undertegnede ere overbeviste om: at en meget stor Del af den menneskelige Elendighed, af Fattigdom, af Sygdom og Forbrydelser er foraarsaget ved Brugen af alkoholholdige eller gjærende Drikke; at det ypperste Helbred er foreneligt med fuldstændig Afholdenhed fra alle saadanne berusende Drikke, de maa hedde Spirituosa i egentlig Betydning eller Vin, Øl, Porter, Cider o. s. v.; at Personer, som have vænnet sig til saadanne Drikke, med fuldkommen Tryghed kunne aflægge Brugen af dem, det være sig paa en Gang eller gradvis; at total og almindelig Afholdenhed fra alkoholholdige Drikke af alle Slags i høj Grad vil bidrage til Menneskeslægtens Sundhed, sædelige Forbedring og Lykke.

Studentersamfundets Retshjælp i Kjøbenhavn for Ubemidlede meddeler i sin Aarsberetning for 1902—1903, at Antallet af personlige Henvendelser til Institutionen i Aarets Løb har været 24,828. Af de Sager, om hvilke der er sket Henvendelse, staar Alimentationsbidrag til Børn, fødte udenfor Ægteskab, højst med 996, og Separationernes Antal er i dette Aar steget til 686. Spiritus er for en stor Del Skyld i, at de sidste Tal ere saa høje, som de ere. Agitatoren.

Indhold:

Præsident Anthon H. Lunds Taler	145	Unge Mænds Uddannelsesforening i Christiania	156
Joseph Smith den Mormon-Profet	149	En Filantrop	157
Redaktionelt:		Ikke altid en Profet	159
Sky Usædelighed	153	Notitser	160
Dødsfald	155		

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Veterien).